

Τον λόγον έχει η Κυβέρνηση και η Εισαγγελία

Το άρθρο 1 του Παραρτήματος Β της Συνθήκης Εγγύησης αναφέρει:
Η Κυπριακή Δημοκρατία αναλαμβάνει να διασφαλίσει την ανεξαρτησία την εδαφικήν ακεραιότητα και την ασφάλεια της καθώς και το σεβασμό του Συντάγματός της.

Ακόμα το άρθρο 181 του Συντάγματος λέει ότι, τόσο η ίδια η Συνθήκη Εγγύησης όσο και εκείνη της Στρατιωτικής Συμμαχίας με την Ελλάδα και την Τουρκία έχουν προσαρτηθεί στο Σύνταγμα σαν Παραρτήματα I και II και έχουν συνταγματική ισχύ.

Τέλος, έτσι που να μη μένει καμιά αμφιβολία, το άρθρον 185 του Συντάγματος αναφέρει επί λέξει:

1. Το έδαφος της Δημοκρατίας είναι ενιαίο και αδιαίρετον.
2. Η καθολική ή μερική ένωση της Κύπρου μεθ'οιουδήποτε άλλου Κράτους ή η χωριστική ανεξαρτησία αποκλείονται.

Παρά τον ρητό αποκλεισμό της Ένωσης από το Σύνταγμα και μετά την ανεξαρτησία της Κύπρου, το ενωτικό κίνημα δεν έσβησε όλως διόλου. Σ'αυτό συνέτειναν διάφοροι λόγοι, μεταξύ των οποίων η αποχώρηση των Τουρκοκυπρίων από τη Κυβέρνηση το τέλος του 63, η παρουσία στη Κύπρο του στρατηγού Γρίβα και η εν πολλοίς αντιφατική πολιτική που ακολούθησε η Κυπριακή Κυβέρνηση. Βέβαια το επιστέγασμα αυτής της ιστορίας ήταν μετά και την εμφάνιση της χούντας στην Ελλάδα, η διάβρωση του στρατού και η χρησιμοποίηση του για την υπόσκαψη του Κράτους και του Προέδρου Μακαρίου και φυσικά η δράση της ΕΟΚΑ Β', της οποίας ο ρόλος είναι γνωστός.

Ακολούθησε το πραξικόπημα και η εισβολή. Το μέγεθος της καταστροφής και η συναίσθηση της προδοσίας ήταν αρκετά για να εκμηδενίσουν το ενωτικό κίνημα, που για αρκετά χρόνια θα μπορούσε κάποιος να πει με βεβαιότητα ότι στη καλλίτερη περίπτωση βρισκόταν ουσιαστικά σε κατάσταση ανυπαρξίας.

Ωστόσο τα τελευταία χρόνια, λόγω τριών βασικά λόγων, η σιέψη της ένωσης άρχισε δειλά δειλά, με το προκάλυμμα της "διάσωσης του ελληνισμού" ή "να κρατήσουμε ότι έμεινε" ή τη διπλή ένωση, να συζητείται.

Οι λόγοι που συνέτειναν σ'αυτό ήταν βασικά, τα αδιέξοδα του Κυπριακού και η σχετική ανασφάλεια που δημιουργείται απ'αυτά, η αναζωπύρωση στους Ελληνοκυπρίους του εθνικιστικού αισθήματος που τροφοδοτείται από τη παρουσία στην Ελλάδα μιας προοδευτικής και σίγουρα πιο ενεργά συμπαριστάμενης Κυβέρνησης και φυσικά η ανερμάτιστη πολιτική που ακολουθεί η Κυβέρνηση και που ενισχύεται από τη γενικότερη αδυναμία της και την ουσιαστική ποδηγέτηση του κ. Κυπριανού από τον κ. Παπανδρέου.

Πολύ λίγο ή και καθόλου ασχοληθήκαμε μ'αυτές τις τάσεις και τα λίγα δημοσιεύματα και προειδοποιήσεις για κάποια σοβαρή αναβίωση του εθνικισμού ανάμεσα στους Ελληνοκύπριους, συνάντησαν στη καλλίτερη

περίπτωση συγκαταβατικά μειδιάματα, ενώ στις πιο πολλές φορές ερμηνεύτηκαν σαν ανθελληνισμός. Δυστυχώς έχει σχεδόν καθιερωθεί οι προσπάθειες για διατήρηση και ενίσχυση της Δημοκρατίας να χαρακτηρίζονται αβασάνιστα σαν ανθελληνισμός. Φυσικά την Κυβέρνηση καθόλου δεν απασχόλησαν αυτά τα μηνύματα. Το αντίθετο μάλιστα, κάποια ανοίγματα σε ορισμένη κατεύθυνση, κάποιες επίσημες συμμετοχές σε ειδηλώσεις για το Γρίβα, έδειξαν ότι το επίσημο κράτος καθόλου δεν ανησυχούσε, ενώ ταυτόχρονα η κυβέρνηση εφησυχασμένη έσπευδε να δοκιμάσει να αποκομίσει και κάποια πολιτικά οφέλη.

Γενικά, μέχρι πρόσφατα διαφαινόταν η αναβίωση κάποιων ενωτικών συγκεκαλυμμένων τάσεων, αλλά με εξαίρεση μια πολύ μικρή ομάδα, που κανένας δεν την έπαιρνε στα σοβαρά, κανένας δε θέλησε να μιλήσει ανοιχτά για την ένωση.

Οργανώθηκε όμως πρόσφατα από κάποιες φοιτητικές οργανώσεις συνδιάσκεψη που βγάζει στην επιφάνεια τις μέχρι τώρα κρυπτοενωτικές τάσεις. Έτσι σε ανακοίνωσή τους οι φοιτητικές αυτές οργανώσεις αναφέρουν ότι, "αποφάσισαν τη στενότερη συνεργασία μεταξύ τους με σκοπό την ανανέωση του ενωτικού κινήματος και της αναζωπύρωσης της ενωτικής ιδεολογίας στις πλατιές μάζες των Ελλήνων της Κύπρου".

Η είδηση προβλήθηκε σε μερίδα του τύπου χωρίς να προκαλέσει οποιαδήποτε αντίδραση, ενδεικτικό κατά την άποψή μας μιας γενικότερης πλαδαρής και αδιάφορης αντίκρουσης όπου όλα γίνονται, όλα είναι επιτρεπτά και τίποτε δεν βλέπεται σοβαρά ώστε να διακριβωθούν και οι σωστές του προεκτάσεις.

Για την ώρα πρόκειται για κάποιες - τρεις για την ακρίβεια - ακροδεξιές φοιτητικές οργανώσεις, που ο ρόλος που διαδραμάτισαν την εποχή της Ελληνικής χούντας είναι γνωστός. Όμως θα πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι είναι από παρόμοιες ακροδεξιές εθνικιστικές καταστάσεις που ξεκινήσαμε στη περίοδο που προηγήθηκε του πραξικοπήματος για να καταλήξουμε στα γεγονότα του 74, που τα αποτελέσματα τους δεν μπορέσαμε μέχρι σήμερα να ανατρέψουμε.

Οι εξελίξεις ή μάλλον οι μη εξελίξεις στο Κυπριακό, έχουν οδηγήσει σε μια επικίνδυνη στασιμότητα, επικίνδυνη όχι μόνο με την έννοια ότι είναι αυτές τις περιόδους της πολιτικής άπνοιας που επιλέγει η Τουρκία για να δημιουργεί τα τετελεσμένα της, αλλά ακόμα γιατί όπως αναφέρθηκε και προηγουμένως η αποτελεσματικότητα του κυπριακού δημιουργεί στο μυαλό του μέσου Ελληνοκύπριου επικίνδυνες διεργασίες που αποπροσανατολίζουν θέτοντας υπό αμφισβήτηση τον επίσημα εγκριμένο στόχο της Ομοσπονδίας. Τις τελευταίες επιτείνει ο έντονος διχασμός που επικρατεί αυτή την εποχή ανάμεσα στην Ελληνοκυπριακή κοινότητα, που με τη σειρά του κάμνει εντονότερη την ανικανότητα προδιαγραφής μιας σωστής και συνεπούς πορείας στο Κυπριακό και φυσικά και μιας επιθυμητής ή εφικτής έστω λύσης.

Η Ένωση υπήρξε στο παρελθόν επιδίωξη και αποτελούσε για πολλές γενιές τη πεμπτουσία των οραματισμών της μεγάλης πλειοψηφίας των Ελληνοκυπρίων, για τους οποίους υπήρξε για μεγάλο διάστημα και μια έντονη συναισθηματική ανάγκη. Για τους Κύπριους πολιτικούς που δεν τους επιτρώπετο να δρουν απλώς με συναισθηματικά κριτήρια και μέσα από το φάσμα ρομαντικών οραματισμών, θα πρέπει η ιστορία να

καταλογήσει και κάποιες ευθύνες, αν μη τι άλλο, έλλειψης κάποιου πραγματισμού. Όμως αυτό είναι παρελθόν και σημασία έχει το παρόν και το μέλλον.

Χωρίς τη παραμικρή διάθεση υπεραπλούστευσης των γεγονότων που οδήγησαν στη τουρκική εισβολή, κανένας εχέφρων Κύπριος δεν μπορεί να παραγνωρίζει τον ρόλο που έπαιξε σ' αυτό η αλόγιστη επιδίωξη της Ένωσης που καλλιέργησε η "εθνικοφροσύνη" και ανέχτηκαν άλλες καταστάσεις. Η προδοσία του Ιούλη του 74, ο εξευτελισμός της "εθνικοφροσύνης" και η κατάρρευση της ελληνικής χούντας είχαν σαν αποτέλεσμα να προβληματιστεί η μεγάλη πλειονότητα των ελληνοκυπρίων, να ξαναθεωρήσει τη πορεία του μέλλοντος της και να απορρίψει για καλά την "εθνικοφροσύνη" και τις αλόγιστες και εξωπραγματικές με τα υφιστάμενα δεδομένα ενωτικές τάσεις της.

Είναι επομένως λυπηρό και συνάμα ανησυχητικό και απαράδεχτο 13 χρόνια μετά τη καταστροφή, παίζοντας με τη λήθη και εκμεταλλευόμενη μια ασύγγνωστη κατά τη γνώμη μας ανοχή, να ξαναρχίζει πάλι αυτή η παράταξη τη πορεία προς νέες περιπέτειες που θα οδηγήσουν ίσως στη τελική καταστροφή της πατρίδας μας.

Οι Ελληνοκύπριοι οριστικά και αμετάκλητα δεν επιδιώκουμε την ένωση με την Ελλάδα, ούτε διπλή ούτε μονή. Ούτε και η Κυβέρνηση, της οποίας όλες οι ενέργειες γίνονται στα πλαίσια επιδίωξης μιας διπεριφερειακής ομοσπονδίας.

Θα πρέπει ως εκ τούτου η Κυβέρνηση να συνειδητοποιήσει επί τέλους ότι, μέσα από τις υγιείς καταστάσεις πραγματικής συνεργασίας και συμπαράστασης της Ελλάδας, αναβιώνουν αρρωστημένες αποπροσανατολιστικές και επικίνδυνες εθνικιστικές καταστάσεις, που οδηγούν τη χώρα μας σε νέα δεινά. Υποδεικνύουμε ότι μια Κυβέρνηση, μια οποιαδήποτε Κυβέρνηση δεν μπορεί να είναι ανεύθυνη και να ανέχεται ενέργειες αντίθετες με το Σύνταγμα και που να υποσιμωτούν το Κράτος, τη στιγμή που διαλαλούμε ότι το κυριότερο όπλο του αγώνα μας είναι η κρατική μας υπόσταση.

Θα πρέπει ακόμα η Γ. Εισαγγελέα να υποδείξει ότι κανείς δεν μπορεί να προβαίνει σε ενέργειες που έμμεσα ή άμεσα στόχο έχουν τη καταστροφή της κυριαρχίας και της κρατικής υπόστασης της Κυπριακής Δημοκρατίας. Σε περίπτωση που δεν θα υπάρξει συμμόρφωση, να δοθούν οι κατάλληλες οδηγίες. Οι διατάξεις του άρθρου 185 του Συντάγματος είναι καθαρές ώστε να μη χωρούν παρερμηνείες...

Η Κυπριακή Δημοκρατία έστω και κουτσουρεμμένη υπάρχει και οι προσπάθειες όλων μας κατατείνουν να την αναστήσουμε με νέο έστω σχήμα. Το ίδιο και το Σύνταγμα υπάρχει και λειτουργεί.

Οι δύσκολες συνθήκες που περνά σήμερα η χώρα μας, χρειάζονται σοβαρές υπεύθυνες και συνεπείς αντικρούσεις. Η ευθυνοφοβία δεν έχει τη θέση της ούτε η αχρείαστη και αποδεδειγμένη καταστροφική ανοχή, ιδίως όταν δίνεται τόση σημασία στη διεθνοποίηση και τη συμπαράσταση από το εξωτερικό.

Κατά τα άλλα δεν χρειάζεται να υπενθυμίσουμε ότι όπως λέει και ο Ελληνικός Αστικός Κώδικας, η ενοχή συνίσταται και εις παράλειψιν...